

BAZNĪCAS ZIŅAS

1943. g.

EVANGELISKĀS LUTERISKĀS
BAZNĪCAS IZDEVUMS

2. gads

2. n-rs

Zvaigznes dienā

Iznāk ik nedēļas

Prāv. A. Grosbachs

Liela prieks

Mat. ev. 2. 10.

Kurš gan nepazīst cilvēka dvēseles pārdzīvojumu, ko apzīmē ar vārdu prieks? Vienā mirklī ir pārvērtusies visa dzīve. Cilvēka acs to skata pavisam citādā gaismā. Katrai, pat vissīkākai lietai ir nācis klāt savs spožums. Tas pats darbs, ko darija ar smagu sirdi un kas prasīja lielu piepūli, vienā mirklī ir kļuvis viegls un patīkams. Dzīve, kas likās pelēka un vienmuļa kā rudens miglā tīta, atplaukst un uzied kā zieds visskaistākās krāsās. Cilvēki, kas likās salti un vienaldzīgi, ar kuriem sastopoties dvēselē radās Ignums, tagad šķiet kā vistuvākie draugi. Vai ir kāds brīnums, ka tad no cilvēku krūtīm laužas ārā kvēlais jautājums: sakiet, kur atrast prieku? Kas to spēj dot? — Ir divējādi prieka cēloņi, skanēs atbilde:

1. prieks, ko sniedz dzīve un
2. prieks, ko dod vienīgi Dievs.

I.

Parasti prieku mēs stādam atkarīgu no ārējās dzīves. Dzīvē izejot, mēs mēdzam prasīt, ko tā mums dos. Vienam tā rokās ieliek bagātību, dzīves ērtības, otru tā pabīda pie malas. Liekas pavisam dabīgi, ka lielāks prieks ir tam, kurā dzīve apdāvināta bagātāk. Tāpat prieku sniedz arī labi padarīts darbs vai izdevies nodoms. Arī citu cilvēku atzinība un cildinājumi var augstu sakāpināt cilvēka prieku. Bet tā kā ārējā dzīve ir mainīga, mainās arī mūsu iekšējais pārdzīvojums. Ir mūžīga svārstīšanās uz augšu un leju. Panākumi nes prieku, zaudējumi sāpes un izmisumu. Prieks, kas atkarīgs no ārējās dzīves, ir nepastāvīgs. Vai tad ir brīnums, ka šāds prieks daudzus neapmierina?

Sodien mūs saista sen dzirdētais, bet vienmēr jaukais stāsts par gudrajiem no austruma zemes. Kas gan viņus spieda uzņemties tālā ceļa grūtības, steigties cauri tukšnešiem un mūža mežiem, pāri kalniem un garām, dziļām aizām, līdz nonāca Betlēmē? Vai viņi ir laimes meklētāji, kurus dzen uz priekšu cerība iegūt bagātību? Nē. Viņiem pašiem ceļa somās ir līdzī zelts, vīrāks, mirres un vēl daudz citu vērtību. Vai varbūt tie grib kļūt slaveni un iegūt ar savu tālo ceļojumu kādu atzinību? Nē. Viņi nāk no zemes, kurā ir daudz slavenāka nekā Jūdeja. Un viņu ceļojuma gala mērķis nav nekāda valdinieka pils, bet lopu kūtiņa Betlēmē. «Un zvaigzni ieraudzījuši, tie priecājās ar varen lielu prieku.»

Kas gan tas ir par prieku, ko sirdi var ienest vienkārša zvaigzne?

II.

Šī prieka cēlonis nav meklējams ārējā dzīvē vai dzīves apstākļu pārmaiņā. Ne ceļš ir kļuvis līdzienāks, ne apkārtne pazīstamāka. Droši vien, ceļnieki paši neizprata, no kā radies krūtīs tāds savīļņojums, kas sasniedza augstāko pakāpi tad, kad viņi noietās ceļos mazā bērna

priekšā lopu kūtiņā. Ne tas bija kāds ķēniņa bērns, ne arī tur bija redzams kas pārdabīgs, bet cik labprāt tie pie viņa kājām nolika visu līdzpaņemto zeltu un dārgās smaržu zāles. Tas ir liela prieks, ko cilvēka sirdī sūta augstāka vara — pats Dievs. To pazīst tikai tie cilvēki, kuri ir kādreiz nometuši uz ceļiem sava Pestītāja priekšā svētā pielūgšanā. Šim priekam ir tā īpatnība, ka tas nezūd nekādos dzīves apstākļos, vai cilvēks ir bagāts vai arī kļūst nabags, vai viņa ceļš ir viegli ejams, vai arī tas tiek ērkšķiem nokaisīts. Liela priekam savīļņojot sirdi, nav neviens upuris par lielu, ko nevarētu nest; par savu ticību cilvēks ir ar mieru atdot pat savu dzīvību.

Vai tikai vienreiz esam sastapuši šādus ceļotājus, kas ir ar mieru iet tālus ceļus, lai sasniegtu Betlēmes zvaigzni? Simtiem tūkstoši ļaužu pēc tam ir meklējuši piedzimušo Pestītāju, lai atrastu lielo prieku savai dzīvei. Vēl tagad nepārrēdzama ļaužu rinda dodas šai ceļā un, zvaigzni ieraudzījuši, priecājas ar lielu prieku.

Misionāre Anna Irbe no tālās Indijas raksta, ka kādu svētdienas rītu, saulei lecot, viņu pamodinājis troksnis mājiņas priekšā. Kad viņa uzcēlusies un izgājusi palūkot, kas tik agri atnācis, viņa sastapusi kādu indiešu sievieti. Izrādījies, ka šī sieviete ir kristiete un nākusi no kāda vairāk desmitu kilometru attāla ciema, lai svētdienā dzirdētu Dieva vārdus. Pie tam viņa iznākusi no savām mājām jau sestdienas vakarā un nākusi visu nakti cauri bieziem džungļiem, bez uguns apgaismojuma. Tikai Indijas apstākļu pazinējs prātis novērtēt šādu gājieni, kurā nedosies neviens eiropietis, nemaz nerunājot par bailīgajiem indiešiem, jo naktīs diezokni staigā plēsīgi zvēri, un uz katra soļa var uzduroties indīgām čūskām. Kas tam vajadzēja būt par savīļņojumu krūtīs, lai celtos un ietu melnajā naktī uz tālo ciemu, kur atskan Kristus vārds! Šī gājiena priekšā nobāl pat austrumu zemju gudro ceļa grūtības. Visu svētdienu sieviete pavādījusi Karunagarapurī ciemā, klausoties Dieva vārdus, dziedot dziesmas un vakarā uzsākusi ceļu atpakaļ, lai no rīta nokļūtu mājās un stātos darbā.

Kādu citu reizi misionāre raksta par piedzīvojumu Klusajā nedēļā. Ap pusnakti viņa pamodusies no klusa trokšņa blakus telpā, kur notikuši dievkalpojumi. Uzmani viņa pavērusi durvis. Uz atsegtā altāra, Krustā sistā tēla priekšā degusi maza svečīte. Pie altāra, lūgšanā saliktām rociņām, uz celišiem nometuši, atradušies vairāki bērni vienos kreklīņos. Tie bijuši viņas patversmes indiešu bērni, kas sajutuši tik lielu mīlestību uz Pestītāju, kurā ciešanas dienā bija tikušas pieminētas, ka gribējuši klusīnām atnākt, lai redzētu vēl mīlo cietēju un pielūgtu Viņu.

Pēdējās vēstis, kas atnāca no Indijas, stāsta, ka veselu ciemu ļaudis ar saviem vecākajiem priekšgalā plūstot uz

Cand. theol. L. Bīteniece

Kristus liecinieki

Kas tas ir par spēku, kas kopš pirmajiem gadu desmitiem, kad mūsu Kungs un Pestītājs vēl dzīvoja miesā pasaulē, gandrīz divi tūkstoši gadu līdz pat mūsu laikam liek cilvēkiem pamest visu: dzīves ērtības, labklājību, ģimeni un iet ceļu, ko gājis Pestītājs! Šo Viņa ceļu mums rāda evaņģēlijs.

«Lapsām ir alas, un putniem apakš debess ir lizdas, bet Cilvēka Dēlam nav, kur nolikt savu galvu» (Lūk. 9,58). «... Viņš bija nievāts un ļaužu atstāts, pilns sāpju un vājības. Un Viņš bija pulgots tā, ka vaigu priekš Viņa paslēpa» (Jes. 53,4). Atgādinādam saviem mācekļiem, ka «kalps nav lielāks par savu kungu», Pestītājs līdz ar to ir parādījis arī savu mācekļu ceļu. Aicinot pirmo misionāru, apustuli Pāvilu, Viņš vēl saka: «Es tam rādīšu, cik daudz viņam Mana vārda dēļ jācieš». Kristus liecinieki zināja, kas viņus sagaida, bet tomēr, līdzīgi muitniekam Matejam, tie, saņēmuši Kristus uzaicinājumu, atstāj visas lietas, lai sekotu Viņam. Ļausim, lai paši šie liecinieki atbild, kas viņus spieda uzņemties šo ceļu.

Apustulis Pāvils, pirmais pagānu misionārs, saka:

«Kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas visai augsto cildenumu, kuŗa dēļ es visu to esmu zaudējis... Aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, godalgai — Dieva debesu aicinājumam iekš Kristus Jēzus.

Mums visiem būs parādīties Kristus soģa krēsla priekšā... tad nu, pazīdami bijību tā Kunga priekšā, mēs pārlicinām cilvēkus... jo Kristus mīlestība mūs spiež... Viņš tādēļ mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. Tā mēs nākam Kristus sūtīti... it kā Dievs runātu caur mums, mēs lūdzam, Kristus vārdā: Ļaujaties salīdzināties ar Dievu! (Filip. 3., II. Korint. 5.).

Pazīstamā Kristus liecinieka Fridriha Bodelšvinga dzīves devīze bija: Pēc tam, kad mums žēlastība notikusi, mēs vairs nepieķūstam. Jau agrā jaunībā viņa nemierīgo meklētāja sirdi saistīja mīlestība uz Pestītāju. Kādā dienā viņa rokās nonāk misijas žurnāls, kuŗā ir ievietots kāda vienkārša ķīnieša jauneklā dzīves stāsts. Par to stāstīts, kā Dieva brīnišķā vadība to pārvērtusi no nesavaldīga pagāna zēna Kristus mācekli. Kad tas noticis, vairs tikai vienas ilgas pildījušas zēna sirdi: tas gribējis doties uz savu dzimteni, lai tur nestu savējiem brīnišķo vēsti par Pestītāju. Bet jauneklis saslimis un bijis maz cerību uz viņa atveseļošanas. Bet vēl lielās miesas sāpēs viņš nemitīgi lūdzis Dievu par saviem tautas brāļiem: kaut Dievs viņam vēlētu pie tiem vēl noiet un tiem nest priecās vēsti. Kad viņam vaicājuši, kādēļ tad viņš tik ļoti vēloties kļūt par misionāru, jauneklis atbildējis: «Es nespēju rast mieru, domādams par lielo tiesas dienu, kad

Karunagarapuri, un viņu lūgšana ir: mēs gribam kļūt kristieši, kristiet mūs!

Uz Betlēmi steidz ļaužu tūkstoši, atbrīvojušies no visām dzīves važām, pacēlušies pāri visām zemes bēdām un visiem tās priekiem, lai iegūtu lielo prieku, kas nekad nebeidzas un ko var nest vienīgi Kristus. Amen.

man būs jāstāv savu tautas brāļu priekšā, un tie skaļā balsī liecinās pret mani, ka es, zinādams ceļu uz debesīm, tomēr neesmu rādījis to arī viņiem».

Šī jauneklā mīlestība uz Pestītāju tā aizkustina Bodelšvingu, ka arī viņa iekvēlojas mīlestība uz «mazo pazudušo grasi». Un kad drīz pēc tam kādā misijas sanāksmē viņš dzird vaicājumu, vai tiešām sapulcēto starpā nav neviena, kas būtu gatavs nevien lūgt Pļaujas Kungu sūtīt strādniekus savā darbā, bet arī pats iziet pļaujamajā, Bodelšvinga sirdī skan atbilde: «Te es esmu, sūti mani!». Šo savu solījumu viņš bija gatavs pildīt, bet Dievs tomēr kārtoja viņa ceļu citādi. Dievs bija izredzējis viņu par viņa dzimtenes visgrūtāk piemeklēto cietēju tēvu. Bodelšvinga kļuva par lielās Bēteles iestādes dibinātāju un vadītāju. Šai iestādē atrada pajumti, kopšanu savās ciešanās un stiprinājumu dvēselēm garā vājī, krītamās kaites piemeklētie un citi grūtdieņi. Bēteles iestāde, kas izvērtās par veselu pilsētīnu, bez tam ir nodibinājusi un uztur pati savu misijas lauku Afrikas austrumos. Bodelšvinga darba svētība sakņojas viņa atziņā, ka dzīva ir tikai tā draudze, kas savā mīlestībā uz Pestītāju kalpo vismazākajiem brāļiem. —

Kādas lielas spēj Dieva žēlastība darīt ar vārgo cilvēku, liecina Larsa Olsena Skrefsruda, vēlākā santāļu tautas misionāra un garīgā tēva, dzīves stāsts.

Ļaunu draugu iespaidā jaunais Larss izdara kādu pārkāpumu, kuŗa dēļ tas nonāk cietumā. Smagas ir viņa iekšējās dziņas, jo viņam ir jūtīga dvēsele. Sāp izdarītais pārkāpums, drūma tēlojas nākotne. Kas gan dzēsis pagātnes rēģa ēnu? Tā visur, visur sekos līdzī dzīvē! Te kā gaišs saules stars pa šauro cietuma lodziņu cauri dvēseles drūmajām domām un asajai smelzēi iespīd evaņģēlija vēsts par Pestītāju, kas aicina pie sevis visus bēdīgos un grūtsirdīģos. «Es esmu nācis sludināt cietumniekiem atbrīvošanu» — Larss piedzīvo pie sevis, ka šī vēsts attiecas arī uz viņu, jā, tieši uz viņu! Aizejot no cietuma, viņam vairs ir tikai vienas ilgas — nest šo vēsti tiem, kas vēl vārgst garīgā cietumā un nepazīst atbrīvošanu, ko dāvā Pestītājs.

Skrefsrudam vēl vajadzēja piedzīvot daudz pazemojumu un pārvarēt ārkārtīģas grūtības, līdz ceļš uz misijas lauku viņam pavērās. Bet arī Indijā, kur viņš, savā liecinieka dedzībā tvīkdams, nonāk, ir jācinās gandrīz ar pārcilvēcīģām grūtībām. Uzsākot darbu santāļu tautā, viņš neprot nevienu vārdu viņu valodā. Nav nevienas grāmatas, kas varētu palīdzēt to iemācīties. Bet viņa ceļu uz šīs tautas sirdi pašķīr jau pašā sākumā tā valoda, ko vienlīdz labi saprot mazais bērns un sirmgalvis — mīlestības valoda. Tā kā Pestītājs viņu pašu bija mīlestībā žēlģi vilcis pie sevis, tad dedzīģais santāļu tautas misionārs nepiekusa mīlēt tos, pie kuģiem Dievs bija viņu sūtģģis. Un kad Dievs viņu pēc darba un ciešanu pilna mūģa aicināja pie sevis, visa santāļu tauta — vienlīdz kristīģie kā nekristīģie, apraudāja viņu kā savu garīģo tēvu.

Indietis sādhu Sundars Sings, mācģģies savas tautas augstākajās gudrģģbās, vienam jautāģģumam nav spēģģis atrast atbildģģi nevienā no indieģģu svētajģģm grāģģmatģģm — kur rast dvēģģeles mieru? Nonāģģis līdz izģģmisumam, tas kāģģģ

Māc. R. Feldmanis,
ārmisijas sekretārs

Mūsu baznīcas ārmisijas darba patreizējie uzdevumi un iespējas

Tagad bieži dzirdams apgalvojums, ka patreiz ārmisijas darbā neko nevarot un nevarot darīt, līdz kamēr atkal radīsies piemēroti apstākļi. Līdzekļi, spēki un laiks, kas ziedoti ārmisijas darbam, būtu tagad jānodod kādiem citiem mērķiem. — Šiem apgalvojumiem var nostādīt pretī Pestītāja pavēli sludināt Evaņģēliju visām tautām (Mat. ev. 28, 18-20). Pestītājs savu doto uzdevumu nav sašaurinājis nekādiem aizrādījumiem uz «piemērotiem apstākļiem un izdevīgiem laikiem». Apustuļu svētīgā darbošanās notika nemiera un posta pilnā pasaulē. Misijas darbam ir vienmēr bijis jācīnās pret dažādām apstākļu grūtību un piemeklējumu straumēm, kas to draudējušas iznīcināt.

Ir tiesa, ka kara izcelšanās 1939. gada rudenī, bet jo sevišķi Latvijas neatkarības zaudēšana un tai sekojošie notikumi ir sagādājuši daudz grūtību tiklab mūsu Baznīcas dzīvei vispār, kā ārmisijas darbam vēl īpaši. Sakars ar misijas lauku un tiešā saziņa ar mūsu misionāri Anu Irbi ir pārtrūkušā. Ārmisijas rakstu izdošanu arī vēl nav bijis iespējas atjaunot. Kara laika apstākļi liek pieciest dažu labu neērtību ārmisijas darba kārtošā dzimtenē. Tomēr domāt, ka šo grūtību un neērtību dēļ mums tagad nebūtu nekā jādara, būtu gluži apam. Mūsu tagadējais uzdevums ir sagatavoties tam laikam, kad Dievs atkal pašķirs iespējas sazināties ar misijas lauku un tiem, kas tur gaida mūsu palīdzību. Šī diena reiz noteikti pienāks. Un vai mums, ja mēs tad būsim tukšām rokām un atsalušām sirdīm!

Ko mēs tagad varam darīt?

1. Ārmisijas darbs ir vispirms aizlūgšanas darbs. Sabangotā pasaule ir radījusi daudz jaunu grūtību gan misionāriem, gan jaunajām kristīgajām draudzēm misijas laukā, gan ārmisijas palīgdarbam dzimtenē. Tagad ir vajadzīgs vairāk sirsnīgu aizlūdzēju un aizlūgšanu, lai Dievs «neļauj savai laivai grimt...»

2. Ārmisijas darbam joprojām ir nepieciešami līdzekļi. Gan nav iespējams paredzēt, kad tie varēs sasniegt misijas lauku, bet pašlaik ir atkal iespējams to uzkrāt, līdz brīdim, kad tos būs iespējams nodot tālāk. Mūsu draudzes un atsevišķie misijas draugi ir šai ziņā parādījuši 1942. gadā patiesi apbrīnojamo upuru nešanas prieku. Līdz 1. oktobrim bija ienākuši pāri par RM 5100.—, bet līdz gada noslēgumam vēl vismaz RM 3000.— pienākuši klāt.

3. Dieva īpaša žēlastība pie mūsu ārmisijas darba parādījusies tā, ka pašlaik ir jau vairāki darbinieki un darbinieces, kas, atbildami prasībām, kādas uzstāda cilvēkam misionāra darbs, tikai gaida izdevību un iespēju iziet misijas laukā. Bez tam, ir vairāki tādi darbinieki, kas vēl sagatavojas, lai ar laiku arī varētu stāties misionāru darbā. Mūsu uzdevums ir šādus darbiniekus tagadējos laikos meklēt, bet jau esošos stiprināt un atbalstīt lūgšanās un, ja nepieciešams, arī citādi.

4. Mūsu draudzēs mums ir tagad jārod vēl vairāk ārmisijas draugu. Šeit mums paveras ļoti plašas iespējas. Daudzās draudzēs ir atjaunota

ziedojumu vākšana ārmisijai. Daudzās ir atkal noturēti ārmisijas dievkalpojumi, bībeles stundas un gaismas skatu vakari. Taisni šai grūtību laikā Dievs brīnīgi pašķiris ceļu ārmisijas dienu noturēšanai. Ar sevišķu prieku gribu te pieminēt tikai ārmisijas dienas aiztecejušā vasarā Talsos, kur lielā skaitā un patiesā garīgā priekā bija pulcējušies ārmisijas draugi no Kandavas iecirkņa un pat vēl attālākām draudzēm. Šādu ārmisijas dienu nolūks ir stiprināt un padziļināt ārmisijas darba izpratni un mīlestību, kas parastos ārmisijas sarīkojumos ir mazāk iespējams.

Vairākas draudzēs taisni šai laikā ir izveidojušies ārmisijas draugu pulciņi, kas, meklēdami paši augt ticībā un mīlestībā, savās draudzēs skubina uz ārmisijas darbu pārējos draudzes locekļus. «Mācīties no viēš koka. Kad viņa zarus jau pumpuri metas un lapas plaukst, tad jūs zināt, ka vasara tuvu klāt». (Mat. 24,32). Vai šī Pestītāja līdzība neattiecas arī uz mūsu Baznīcas ārmisijas darbu? Daudzi vērojumi rāda, ka tas ir kā sulas pilns koks pavasarī. Un šie apslēptie spēki, kas tagad ļauj sevi nomanīt tai cerībā, ar kādu ārmisijas darba draugi pārvar un netur par svarīgām ārējās grūtības, rāda, ka Dieva vasara ir tuvu klāt. Šī dzīvā cerība rāda, ka Dievs ļaus mūsu ārmisijas draugu mīlestībai reiz pilnā mērā izpausties. Lai Viņš pats mūs svētī un palīdz, ka mēs varētu palikt droši un priecīgi cerībā, pacietīgi pārbaudījumos un pastāvīgi lūgšanās līdz tam brīdim, kad mēs atkal varēsim sniegt palīdzīgu roku mūsu mazākajiem brāļiem tīlumā!

naktī nolemj izdarīt pašnāvību. Tikai mazu brīdi pirms šī nodoma izpildīšanas viņam parādas Kristus, brīnīgā spožumā apmirdzēts. Krīzdams Pestītāja priekšā zemē, tas ir jutis, ka neizsakāms miers piepilda viņa dvēseli. —

Jaunajam Kristus māceklim vajadzēja piedzīvot daudz grūtību un vājašanu, kad tas izteica saviem mājiniekiem nodomu kļūt par kristīgu cilvēku. Viņu izstūma no ģimenes, viņu mēģināja pat nonāvēt. Bet ne labinājumi, ne draudi nespēja locīt viņa apņemšanos palikt uzticīgam Tam, kas par viņu bija apžēlojies. Tērpies vienkāršajā indiešu svētcelnieku tērpā, viņš pārsteigāja visu Indiju, liecinādams par Kristu un aizdedzinādams neskaitāmas sirdis mīlestībā uz Pestītāju. Vajāšanas un nāves briesmas, ko viņš bija piedzīvojis Tibetā, šai drūmajā pagānisma cietoksnī nespēja viņu atturēt doties vēlreiz turp, no kurienes viņš otrreiz vairs neatgriezās. Viņš savu dzīvību bija pienesis par smaržīgu un patīkamā upuri Tam, kas viņu vispirms bija mīlējis.

Mūsu misionāre Anna Irbe savās vēstulēs stāsta par kādu neredzīgu ubagu. Viņa stāsta: «Gāju pa tirgus laukumu. Tur ieraudzīju dažus indiešus, kas uzmanīgi klau-

sījās kāda neredzīga ubaga dziesmās. Viņa neredzīgās acis raudzījās taisni kvēlojošā saulē. Viņš spēlēja uz vijolei līdzīga instrumenta un ar aizrautību dziedāja līdzī. Klausītāji stāvēja nekustēdamies visapkārt. Man sākmā likās, ka nekā no viņa dziesmas nespēju saprast, bet biju priecīgi pārsteigta, dzirdēdama it skaidri tamilu valodā dziedam: «Un ūdens viņā pārvērtīsies par dzīvu ūdens straumi, kas tecēs mūžīgā dzīvībā». Biju ļoti pārsteigta, dzirdot dziesmā atstāstītu notikumu pie Jekaba akas. Apjautājoties dabūju zināt, ka šis ubags staigā no sādžas uz sādžu un tirgus laukumos dzied savas dziesmas par Jēzu. Šis ubags nebūt nav vienīgais, kas tādā veidā Indijā liecina par Pestītāju».

Un kur tad vēl visi tie dauzdie, pēc vārda nepazīstamie kalpi un kalpones, kas gaŗajos gadu simtos ir izgājuši misijas darbā. Tos vadījis tas gars, kuŗu tik pareizi raksturo Vilhelms Lōhe: «Ko es gribu? — Es gribu kalpot, Kam es gribu kalpot? — Savam Kungam, Viņa mazākajos brāļos. Kas ir mana alga? — Es nekalpoju ne algas, ne pateicības dēļ, bet gan mīlestības un pateicības skubināts. Mana alga ir tā, ka es drīkstu to darīt!

Rikojumi un ziņojumi

Archibiskaps

Vecgada vakarā runāja Pestītāja baznīcā un Jaungada vēstījumu teica savā katedrālē, Doma baznīcā.

Jāpārvēlē valdes

Baznīcas virsvalde uzdod visām baznīcas padomēm līdz š. g. 1. martam pārvēlēt par jaunu baznīcas valdes; arī pārvaldes atjaunojamas saziņā ar draudzes mācītāju un iecirkņa prāvestu.

Vēlēšanu protokoli piesūtāmi prāvestiem un virsvaldei apstiprināšanai.

Baznīcas virsvalde pārskaitījusi vīkarmācītāju Jāni Melbārdi no Valkas uz Kandavas iecirkni.

Nākamā virsvaldes sēde 12. janvārī.

Generālsēkretārs A. Voītkus

Ordinācija

Archibiskaps prof. T. Grīnbergs, asistējot prāv. E. Bergam un prof. A. Freijam, 3. janvārī Rīgā, Pestītāja baznīcā par mācītāju ordinējis kandidātu Frici Rupertu. Pēc Baznīcas virsvaldes lēmuma Fr. Ruperts būs Līepājas sv. Annas draudzes mācītāja adjunkts. Tur viņš nokalpojis kandidāta laiku pie prāv. K. Valtera. Māc. Fr. Ruperts teoloģisko izglītību pabeidza pēdējā sesijā. Kā Pēterā draudzes loceklim viņam ordinācija piešķirta savas draudzes — Pestītāja baznīcā.

Radiodievkalpojumā 10. janvārī

Lutera baznīcā runās prāv. K. Irbe no Trīsvienības draudzes. Teksts Lūk. ev. 2,41—52. Temats — Dievs un mūsu bērni. Liturģiju vadīs māc. R. Zariņš. Draudzes dziesmas 236. 1—2; 378. 1—2; 368. 3; 410. 1—2; 244. Soliste Adele Pulciņa Karpa dziedās Mocarta Alelujā. Eģelnieks Ed. Kalniņš.

Prof. K. Kundziņš

iecelts par TP Mātes un bērna aizgādības sekcijas priekšsēdi, viņa vietn. L. Mengeles kundze, sekcijas locekļu sastāvā ieiet Rīgas draudzes sieviešu komiteju apvienības priekšiece O. Birģeles kundze u. c.

Bārbeles draudzes

darbinieces ar 200 dāvanu saīnīšiem ieradušās kādā Rīgas slimnīcā un apdāvinājušas latviešu, vācu un sabiedroto ievainotos cīnītājus.

Vecsaules pagasta

Tautas palīdzības iecirknis, ko vada māc. H. Ulmanis, ziedojis un uz svētkiem nogādājis Rīgā vairāk par 100 pāru cimdus un prāvu skaitu dāvanu saīnīšu nosūtīšanai uz fronti.

Kalendāri iznākuši

Jaunais 1948. g. Baznīcas kalendārs iznācis. Kā jauninājums tajā ir ilustrācijas. Maksā RM 1,—.

Baznīcas kalendāra II. daļa — «Bitīte», bērniem, arī ilustrēta, maksā RM 0,40.

Pasūtījumi vairumā adresējami Rīgā, Valņu ielā 20, virsvaldes namā.

Ziņas

par ārmisijas darbu

Ar vienošanos, kas noslēgta 1924. g. 31. janv., Latvijas Ev. lut. Baznīca ieguvusi tiešu līdzdaļu misijas darbā Zviedrijas Baznīcas misijas laukā.

1925. gadā mūsu pirmā misionāre Anna Irbes kundze devās uz Indijas dienvidiem, kur viņa joprojām strādā misijas darbu tamilu tautā.

1933. g. 5. martā, pēc atgriešanās no apmeklējuma Latvijā, misionāres kundze ir nodibinājusi pirmo Latvijas misijas staciju — Karunagarapuri, kas nozīmē tamilu valodā «vieta, kur mājō žēlīgais Dievs», lai tur, mazajā ciematā, ko misijas draugi dzimtenē iesaukuši miļā vārdā par «Latvijas ciemu Indijā», pasludinātu Evgēliju un rādītu kristīgās dzīves priekšzīmī nekristītajiem Indijas lauku ļaudīm.

Karunagarapuri darbs sadalās vairākās svarīgās nozarēs. Bez tiešās Evgēlija pasludināšanas dievkalpojums, evgēlizācīcijas sapulcēs Karunagarapuri un nekristīgo sādās, ir liela vērība piegriezta kristīgai bērnu audzināšanai un skolas darbam, slimnieku, nespējnieku, trūkumcietēju un Indijas sieviešu palīdzības darbam un citiem svarīgiem un nepieciešamiem misijas darba veidiem. Pavisam 72 sādās ar apmēram 65.000 iedzīvotājiem atrodas Karunagarapuri garīgā pārziņā un apkopšanā.

Īsas ziņas no misijas lauka

Beidzamās tiešās ziņas no mūsu misionāres Annas Irbes kundzes ir pienākušas 1940. gada pavasarī. Nav šaubu, ka misionāre ir rakstījusi arī vēlāk, bet tikai viņas vēstules nav Latviju sasniegušas.

Tamilu evgēliski luteriskās Baznīcas bīskaps Dr. J. Sandegrens, kas gribēja apmeklēt arī Latvijā 1940. gada vasarā, bet nevarēja to vairs izdarīt sakarā ar lielnieku iebrukumu Latvijā, ir atgriezies tā paša gada ziemā Indijā, kur viņam bija jāuzņemas daudz jaunu darbu, lai palīdzētu pārējām luterāņu misijām.

Zviedrijas Baznīcas Misija ir varējusi savu darbu Indijas dienvidos turpināt. Vācu Leipcīgas luteriskajai misijai, kas arī strādā Indijas dienvidos, līdz ar kara izcelšanos ir bijis jāpārvar ļoti lielas grūtības. Gandrīz visiem vācu misionāriem bija savs darbs jāpārtrauc. Tas nozīmēja milzīgu traucējumu visā pasāktajā darbā. Zviedrijas Baznīcas Misija ir sniegusi palīdzīgu roku, nosūtīdama Leipcīgas misijas laukā vairākus darbiniekus un atvēlēdama arī līdzekļus darba turpināšanai. Šo pašu atbalstu tā sniedz arī mūsu misionārei, kurai tagad no dzimtenes nav iespējams palīdzēt.

Grobiņas draudzes

Medzes pag. sieviešu komitejas locekles ievainotiem brīvprātīgajiem atvešanas pārtikas vielas un adījumus.

Ziņas no Igaunijas

Igaunijā ev. lut. Konsistorijas izdevumā iznāk baznīcas laikraksts «Krikuleht» žurnāla veidā, 16 lapp. biezs, iespiests labā papīrā. Līdz šim iznākuši tikai četri numuri.

Pieminot Igaunijas ev. lut. baznīcas zaudējumus boļševiku laikā personālā un materiālā ziņā, šis Igaunijas baznīcas organs starp citu raksta:

Ziemsvētki agrākos gados bija mums vienmēr prieka un cerības svētki. Bet īstu sirdsprieku šinīs svētkos mēs vēl nevaram baudīt, jo mūsu sēras ir par daudz spiedošas, mūsu zaudējumi par daudz smagi, un vēl asiņo un sāp boļševiku sistās rētas mūsu tautas un baznīcas sirdī. Ne acumirkli nevaram aizmirst tos 60.000 mūsu labākos tautiešus, kurus boļševiki spaidu kārtā mobilizēja, varmācīgi izveda uz Krieviju vai nežēlīgi noslepkavoja uz vietas.

Mūsu mācītāju saime zaudējusi 24 garīdzniekus. Divi prāvesti ir noslepkavoti, uz Krieviju aizvesti četri prāvesti, resp. prāvestu vietnieki, un desmit mācītāji, kuru starpā arī bij. Igaunijas bīskaps Dr. Rahamāgi. Mobilizācijas ceļā aizvesti astoņi mācītāji.

No draudžu valžu un padomju locekļiem ir noslepkavoti ap 20 cilvēku. Daži no viņiem mežonīgi spīdzināti. Jōvi draudzes padomes locekli A. Simmu un viņa sievu krievi aplēja ar petroleju un sadedzināja dzīvus, viņu dēlu nošāva. Mobilizācijas ceļā no padomju, resp. valžu locekļiem aizvesti 150. Arī baznīcas dāmu komiteju locekļu starpā ir upuri. Cietušas ir arī brāļu draudzes. Pakļaus brāļu draudzes vecākais brālis, 63 g. vecs, nonāvēts.

12 ev. lut. baznīcas nodedzinātas, resp. galīgi iznīcinātas. Izpostītas vai stipri cietušas 22 baznīcas, citas cietušas mazāk, bet dažas apgānītas. Paldiskas baznīcu krievi pārbūvēja par kino teātri un kapsētā ierīkoja autoparku.

Igaunijas Konsistorija šīs ziņas saņēmusi, izsūtot draudzēm anketes, bet vēl no visām draudzēm ziņas nēesot saņemtas, tā ka zaudējumu apmēri, diemžēl, vēl lielāki.

Šo baigo pārskatu Igaunijas baznīcas organs noslēdz ar vārdiem:

Dzilās sēras mēs garā nostājāmie pie mocekļu nāvē mirušo kapiem un kur iespējams, iededzināsim piemiņas svecītes. Savās lūgšanās pieminēsim tos, kuru mums vairs nav un kuru nāvi vai dzīvību zina tikai Dievs. Dzīvajiem Dievs lai līdzina pats ceļu uz dzimteni un lai viņus stiprina.

Mūsu priekšā stāv jaunais gads ar jaunām cerībām un jaunām rūpēm, kā arī ar lieliem, svarīgiem pienākumiem. Viens mērķis tagad visai tautai acu priekšā: visiem bēz izņēmuma, it visiem vienprātīgi ar Dieva palīdzību jātiek pāri lielnieku padarītiem postījumiem un zaudējumiem. Dievs lai dod tam jaunus spēkus jaunajā gadā.

Emer. māc. A. Heisters

«Baznīcas Žiņas» dabūjamas pie baznīcām pēc dievkalp., pie mācītājiem un Baznīcas grāmatnīcā Rīgā, Valņu ielā 21. Atsev. n-rs 10 pf., 3 mēn. (janv., febr., marts) abonents RM 1,30. Pasūtījumus pieņem visās pasta iestādēs. Atkalpārdevējiem jāgriežas ekspedīcijā Valņu ielā 20. «Baznīcas Žiņas» izdevēja: Ev.-Lut. Baznīcas virsvalde Rīgā, Valņu ielā 20, tālr. 22966. Atbild. redaktors: Prāv. Edgars Bergs Rīgā, Palasta ielā 2, dz. 1, tālr. 27130 (no pl. 10—12). Redaktors: Māc. Rich ards Zariņš Rīgā, Kuldīgas ielā 14, dz. 8, t. 43896 (no pl. 8—9).